

ЗУСТРІЧ З КАНДИДАТАМИ В НАРОДНІ ДЕПУТАТИ

ВИБОРЧА кампанія вступила у завершальну фазу — проходять зустрічі з кандидатами у депутати СРСР... 18 лютого окружні передвиборні збори представників трудових колективів та громадських організацій з трьох кандидатур обрали двох кандидатів у народні депутати СРСР по Вінницькому національно-територіальному округу № 35 — лікаря Калинівської центральної районної лікарні Вікторію Вячеславівну Гнатюк та директора Вапнярської середньої школи № 1 Валентину Михайлівну Стангріт. Окружна виборча комісія зареєструвала названі кандидати в народні депутати СРСР.

В. В. Гнатюк та В. М. Стангріт провели тур зустрічей з виборцями, представниками трудових колективів. Минулої п'ятниці така зустріч відбулася в актовому залі заводу «Термінал».

Перший секретар Ленінського райкому Компартії України В. І. Левкович, представивши кандидатів, надав слово їхнім довіреним особам, а згодом і їм самим.

Лікар В. В. Гнатюк — спеціаліст високої кваліфікації, хороший організатор лікувальної та профілактичної роботи. Як медик — інтерналіст працювала у радянському військовому госпіталі в Афганістані. Була важко поранена, рік лікувалася у госпіталі. Має медаль воїна-інтерналіста, орден Дружби народів. Сумлінно виконує обов'язки депутата Ради Союзу Верховної Ради СРСР.

Знайомлячи зі своєю програмою, В. В. Гнатюк виділила такі головні аспекти у своїй роботі — оберуть її депутатом чи

ні... Турбота про людину, підвищення життєвого рівня, безкоштовне лікування, зміцнення лікувальної бази охорони здоров'я, впровадження в ній орендних форм, як у клініці С. Федорова, а не за рахунок пацієнтів; збільшення капіталовкладень в охорону здоров'я, розвиток охорони дитинства і материнства... Оплата відпусток матерям до виповнення дітям 3-х років. Скорочений день жінкам, діти яких не мають 12 років. Принцип: сильний витік — могутня ріка. Проблеми екології, пропаганда в школі здорового способу життя. Індивідуальне будівництво — втілення ідеї малої батьківщини. Конкретна турбота про ветеранів війни і воїнів-інтерналістів; вирішення національного питання.

В. В. Гнатюк отримала багато запитань. Відповіді були чіткі і принципові:

— Вся влада — Радам. Земля — селянам у формі оренди.

— Загрозу СПІДу можна відвести методами профілактики, роз'ясненням здорового способу життя, переходом медицини на разові шприци, системи...

— Дітям рано в 6 літ йти до школи.

— У будівництві перевагу варто віддати відродженню сіл.

— За кооперативи! Які насичують ринок не за рахунок держави і трудящих.

— Збільшити фонд бюджету на розвиток освіти і охорони здоров'я за рахунок згорання будівництва хімізаводів, атомних станцій.

— Реабілітаційний центр потрібен!

За інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

№ 10 (337)

П'ЯТНИЦЯ, 10 березня 1989 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 1 коп.

ДО УВАГИ ВИБОРЦІВ

Нагадуємо, що, у відповідності з Законом, при виборах народних депутатів СРСР від виборчих округів голосування проводиться в день виборів з 7-ї до 20-ї години.

Кожен виборець голосує особисто, голосування за інших осіб не допускається.

Виборчі бюлетені видають при пред'явленні

паспорта або іншого посвідчення особи.

Звертаємо увагу. В день виборів кожному виборцеві видаються два бюлетені: один білого кольору, для виборів депутата від територіального виборчого округу, другий — голубого, для виборів депутата національно-територіального виборчого округу.

Якщо виборець голосує проти кандидата в депу-

тати, він викреслює прізвище цього кандидата.

Бюлетені, в яких при голосуванні залишено більше одного кандидата, визнаються недійсними.

Обраним вважається кандидат в народні депутати СРСР, який на виборах одержав більше половини голосів виборців, які взяли участь в голосуванні.

Детальнішу інформацію про порядок голосування можна дістати в найближчому агітпункті.

Вибори: якими вони будуть

Саме такою була тема єдиного політдня, що відбувся нещодавно на машинобудівному факультеті. Студенти 1-4 курсів взяли активну участь в обговоренні прийнятого Закону про вибори народних депутатів СРСР. На зустріч з студентами були запрошені зав. кафедрою наукового комунізму В. І. Бондар, доцент цієї кафедри П. Х. Коваль, спеціаліст радянського права Г. В. Горшеніков. Студенти мали змогу детально ознайомитися з нововведеннями в виборчій системі нашої країни, з порядком і механізмом висування кан-

дидатів у депутати. Було порушено чимало питань, пов'язаних з ходом передвиборної кампанії. Зокрема, про те, чому багатотисячний колектив інституту не висунув свого кандидата? Висловлено побажання зустрітися з кандидатом в депутати В. С. Бавулою. Всі зійшлися на думці, що на нинішньому етапі реформи політичної системи необхідно підвищити соціальну активність молоді, ширше залучати її в політичні процеси життя країни.

А. ЯРОВИЙ, заступник декана машинобудівного факультету.

Готуючи цю інформацію до друку, редакція переддала парткому побажання студентів машфаку відносно зустрічі інститутського колективу з кандидатом у народні депутати СРСР В. С. Бавулою. В той же день секретар парткому В. М. Бабій повідомив:

13 березня, о 16 годині, в актовому залі відбудеться передвиборна зустріч з кандидатом у народні депутати СРСР по Вінницькому територіальному виборчому округу № 404 Валентиною Степанівною Бавулою.

ПО ПРАЦІ І ЧЕСТЬ

Партком, профком співоробітників і ректорат підбили підсумки соціалістичного змагання підрозділів трудового колективу інституту за 1988 рік, визначили переможців суперництва.

Перше місце в змаганні факультетів і гуртожитків зайняли колективи енергофаку і гуртожитку № 2. Вони нагороджені перехідним Червоним прапором і Почесною грамотою вузу. Для заохочування переможців соцзмагання енергофаку виділені путівки вихідного дня на суму 400 крб.

Друге місце зайняв колектив факультету автоматики і мікроелектроніки. Він удостоєний Почесної грамоти і перехідного вимпелу, а також путівок вихідного дня на суму 200 крб.

Серед кафедр перше місце посіли колективи кафедр ТОЕ, ЕС, АІ В Т, фізики, наукового комунізму з врученням почесних грамот і вимпелів. Цими ж відзнаками відмічені колективи навчального корпусу № 1, відділу постачання, групи обслуговування технічних засобів, а також НТВ-410, конструкторського відділу, НТВ-010, радіомонтажної дільниці, які зайняли 1-ше місце серед служб і виробничих

підрозділів СКТБ «Модуль».

Друге місце присуджено колективам кафедр ТАМ, АСУ, вищої математики, ЕПіОП, політекономії, навчального корпусу № 3, гуртожитку № 3, ремонтно-будівельної групи, НТВ-110. Їм вручено почесні грамоти ВПІ.

До внесення на обласну Дошку Пошани партком, профком і ректорат представили завідувача кафедрою ПОАП, професора Р. Д. Ісковича-Лотоцького.

До Книги Пошани інституту занесено ветерана вузу завідувача кафедрою ЕС доцента В. М. Кутіна.

На Дошку Пошани інституту занесені декан ФАМ, доцент А. С. Васюра, доцент кафедри історії КПРС Л. П. Громова, робітник СКТБ «Модуль» Я. С. Жигалов, газоелектрозварювальник В. О. Карасюк, завідувач кафедрою НГ і МГ доцент В. П. Кожем'яко, маляр Г. С. Матвійчук, головний бібліотекар Т. Е. Притуляк та інші. Всього — 17 членів трудового колективу.

Н. НІКІТИНА,
заступник голови
профкому співробітників.

ХОРОШИЙ ПОБУТ — ПІДМОГА В НАВЧАННІ

Профком студентів систематично тримає в полі зору питання організації побуту, порядку в гуртожитках, створення належних умов для проживання і самостійної роботи.

Тим-то і викликаний був на черговому засіданні профкому звіт голови студради гуртожитку № 1 І. Мельника про тамтешній внутрішній порядок і санітарний стан. Стан справ виявився невтішним. Не буду вдаватися в

деталі, бо мешканці цього гуртожитку про всі недобства знають добре.

Так ось, за погане керівництво студрадою гуртожитку, яка покинула суворо слідкувати за внутрішнім порядком в ньому, дотриманням санітарних вимог, І. Мельнику профком оголосив догану. Профбюро ФОТ спільно з студрадою запропоновано на зборах мешканців гуртожитку оновити склад ради, порушити питання про перебування

І. Мельника на посаді голови студради. Водночас профком намітив конкретні заходи по наведенню дисципліни і порядку в гуртожитку № 1.

Зовсім інша картина з'ясувалася, коли заслухали звіт голови профбюро ІБФ М. Махмудова про умови навчання і побуту сімейних студентів цього факультету.

Тут завдяки старанням профактивістів в гуртожитку будівельників ство-

рена дитяча кімната, діють кімнати для самопідготовки, встановлено контроль за роботою точок громадського харчування, справністю обладнання спільних кухонь, чистотою і порядком на поверхх і в кімнатах. Активно діє жіноча рада гуртожитку.

Відак профком зобов'язав профспілкові бюро всіх факультетів інституту перейняти і впровадити схвалений ним досвід роботи профбюро ІБФ по поліпшенню умов навчання і побуту студентів.

В. БОДНАР,
голова профкому студентів.

Сьогодні, як ніколи, зростає вимоги до сучасного інженера-механіка. Адже у наш час стрімко збільшується обсяг технічної і економічної інформації, зростають навантаження на технологів, конструкторів, поскільки нині машина

гаріе за своїми інженерними рішеннями значно раніше її фізичного зносу. А тому процес створення нових систем машин повинен бути гнучким, випереджаючим, бо НТП, його кон'юнктура безкомпромісно б'ють по відстаючому.

Вихід: на робоче місце інженера закономірно і неминує приходять комп'ютери, які полегшують його працю, і в десятки разів збільшують її продуктивність і якість. Поряд з цим з-за таких умов стає актуальним питання обов'язкового скорочення строків адаптації

АДАПТАЦІЯ ВИПУСКНИКА

молодого спеціаліста, вчорашнього випускника вузу, який щойно залишив студентську аудиторію і посів штатну посаду в КБ або заводському цеху. Проблема не з простих, якщо брати до уваги нинішній рівень підготовки інженера.

На мій погляд, ця проблема може бути значною мірою розв'язана шляхом організації навчання студентів за індивідуальними навчальними планами, тісно пов'язаними з профілем їх майбутньої роботи на підприємствах.

Такий метод навчання і був вперше реалізований кафедрою металорізальних верстатів і верстатних комплексів ВПІ в НВО.

Зішлюсь на конкретні приклади. Зараз у нас небагато трудиться випускник інституту С. Лисенко. У порівнянні з іншими молодими інженерами він швидко освоївся з специфікою виробництва, без потуг увійшов у його ритм. Інтенсивній адаптації випускника сприяла багато в чому дисциплінована робота, виконана за тематикою нашого підприємства.

Нинішній п'ятикурсник машфаку С. Гуменюк ще на третьому курсі отримав право на індивідуальне навчання, виконавши ряд завдань підприємства на рівні курсових проектів і робіт. Він пройшов у нас технологічну і конструкторську практику, а зараз перебуває

на переддипломній, і теж виконує дипломний проект за нашим замовленням. Розробки майбутнього інженера, безсумнівно, дістануть у нас практичне застосування. А згодом сам С. Гуменюк, кажу впевнено, без особливих ускладнень після закінчення інституту займе інженерну посаду.

На мою думку, такому підходу до формування, підготовки спеціалістів вищої технічної кваліфікації слід надати всі пріоритети. Ми готові створити випусковій кафедрі всі необхідні умови для ефективного навчання студентів, всемірно сприяти розвитку її філіалу на нашому підприємстві.

В. ТРОФІМОВ,
головний інженер НВО

Святкове інтерв'ю

СКРІЗЬ ПОТРІБНІ ЖІНОЧІ РУКИ

Не з нашої вини сталося так, що цей номер газети вийшов не в переддень, і в не в день Міжнародного жіночого свята — графік непорушний. І тому ми не змогли сердечно, від усієї душі поздоровити наших трудових подруг з їхнім традиційним весняним торжеством. І все ж вирішили розповісти, бодай коротко про жіноцтво інституту, його турботи, сподівання, його трудові будні.

На запитання редакції відповідає голова жіночої ради інституту, інженер обчислювального центру Л. Т. КОЛИЦЬКА.

— Насамперед, хотілося б дізнатися, гадаємо, що цікавить це всіх, скільки ж сьогодні працює і вчиться жінок і дівчат в інституті, що являє собою жіночий «корпус» вузу?

— Статистика, як кажуть, знає все. Нашої, так би мовити, слабкої статі понад 2500 осіб. Звичайно, менше, ніж чоловіків, але питома вага досить солідна. Судіть самі. Лише 1140 жінок це викладачі, співробітники і технічні працівники, близько 1400 — є студентками. Серед викладачів — 150 жінок, вважаєте кожна третя, 52 — мають вчений ступінь кандидата наук. Ветеранів праці, які нині трудяться, нараховується 144 жінки, тобто, вони складають більше половини ветеранської організації. Багато викладачів, співробітників і студенток є комуністами. Ось такий наш соціальний розклад. При цьому зауважу, що немає жодного підрозділу у вузі, де б не працювали жінки. Словом, наші знання, руки, досвід потрібні скрізь.

— Варто згадати імена кращих трудівниць. По-вірте, вони завжди (не

лише в березневе свято) цілком і повністю цього заслуговують.

— Нещодавно в інституті підбили підсумки соціалістичного змагання за 1988 рік, зрозуміло, визначили і переможців. Виявилось, що серед нагороджених Почесною грамотою 28 жінок, більше однієї третини, а серед тих, хто отримав подяку — 43, тобто, майже половина. На Дошку пошани занесено сім кращих трудівниць інституту.

Серед них назву, приміром, Валентину Антонівну Гарник, асистента кафедри вищої математики, члена профкому співробітників, яка, до речі, відповідає в ньому за роботу серед жінок. Мало сказати, що це відмінний працівник, вона до того ж активна, завжди ініціативна в громадській роботі, особливо в жіночій раді. Це — добра, чуйна і принципова людина. Весь час у русі, в пошуках. Ми багато в чому завдячуємо їй.

В числі тих, хто сумлінно, чесно і самовіддано працює на доручених ділянках, слід назвати зав. лабораторією Г. П. Завальнюк, заступника зав. НТВ — А. Я. Пашенко, доцента О. І. Марченко, прибиральницю В. І. Баран, друкарку Г. Л. Бондарчук, асистента С. В. Куленко, викладача Л. П. Гончар, доцента Л. В. Марунчак, лаборанта Л. Г. Очурову... Зрештою, перелік жінок, передовиків виробництва, навчання набагато більший. І це радує.

— Коли зайшла мова про жіночу раду, то, погодьтесь, нашим читачам цікаво було б знати, чим конкретно займається цей представницький орган. Тим більше, що Ви вперше виступаєте на сторінках нашої газети.

— Наша жіноча рада обрана рік тому. Вже можна і треба говорити про зроблене. Для більш оперативного реагування на запити і пропозиції жінок встановили щотижневий (кожен вівторок) чергування в профкомі членів ради. В принципі вирішено питання про створення кіоску по продажу медикаментів. За нашою ініціативою організовано продаж кулінарних виробів в передсвяткові дні, працює гурток рукодільних виробів.

Звичайно, найперша турбота — діти. Для них організували новорічний ранок, обдарували їх солодощами, запросили ляльковий театр. Довелось багато попрацювати над створенням в дні зимових канікул піонерського табору, що діяв в стінах інституту. Завдяки старанням Г. В. Ашурової, Г. В. Маслової, Г. А. Белянської, В. Я. Сокоринської понад 80 дітей цікаво і змістовно провели час у цьому таборі. Ходили в зоопарк, відеотеку, брали участь в конкурсі малюнків і т.п.

Жіноча рада здійснює контроль за роботою гастрономів, підприємств громадського харчування, цікавиться побутом студенток в гуртожитках.

Зрозуміло, без допомоги профкому, клубного закладу рада не могла б зробити всього цього, як і без діяльної участі М. Т. Змієвської, Л. В. Касаткіної, Е. О. Готи, багатьох інших активісток жіночого руху.

Але, скажу відверто, недоліків у нас більше, ніж здобутків. Слабо працюють жіночі ради факультетів за винятком хіба-що інженерно-будівельного. Мало у нас виробничої ініціативи, шкунтильгає організаторська і виховна робота, особливо серед студенток.

Цій просторій, сучасної архітектурної форми двоповерхової будови, що поруч з «Модулем», пішов лише восьмий рік. Споруджена за ініціативою ректорату на кошти інституту, вона нині перебуває, (звичайно, на договірних засадах) в розпорядженні районного харчокомбінату. Зовні будова нагадує респектабельне концертне приміщення, а фактично — це вузівська їдальня. Навіть увійшовши

ном? Особисто мені за довгі роки журналістської та іншої роз'їздної роботи не доводилось. Гадаю, що й іншим та кож.

Так ось, представляю нашим читачам: Віра Василівна і є тим самим кухарем, нелегкий і відповідальний труд якої відзначений високим і шановним у народі орденем «Знак Пошани»!

Ефективно, сенсацийно? Не скажу! Бо за тим

готувати «для наших хлопчиків і дівчаток» (її слова) 250 порцій заливного м'яса...

— Молоді, ще встигнуть...

Скільки вчулося в тій її інтонації доброти, сердечності до своїх молодих колег.

А, втім, пора і про них, про молодих кухарів з нашої їдальні. Загальний соціальний портрет їх такий. Вік — вісімнадцять—двадцять років. Кожна закінчила,

ДІВЧАТА З НАШОЇ ЇДАЛЬНОЇ

до неї, на перших порах не покидає відчуття, що, дійсно, ти перебуваєш у вестибюлі якогось престижного кулінарного закладу. Так затишно, ошатно тут і коли б не оті столики та відвідувачі з харчоторговіськими підносами, ніколи не подумаєш, що увійшов до рядової студентської їдальні. Принаймні, у Вінниці не відшукати такої.

Шодня вона приймає у своїх двох залах понад 1500 членів інститутського колективу. Але їдальня за своєю організаційною структурою, то цілий комплекс, її «філіали» — це ще дев'ять буфетів, розміщених в гуртожитках і навчальних корпусах. Буфетні клієнти вже не піддаються обліку. Але достеменно відомо: рідко хто з студентів, викладачів, інших працівників вузу не користуються їх послугами. Тому найскромніші підрахунки показують, що інститутський харчокомплекс щодня відвідує щонайменше 3,5 тисячі чоловік.

— В штаті — одні дівчата, ударна комсомольсько-молодіжна бригада! — тепло посміхаючись, якось по-сестринськи, з неприхованою гордістю «за своїх», розповідає головний менеджер харчокомплексу (так і проситься на язык це іноземне слово), а по інструкції — завідувача виробництвом Віра Василівна Кучальська. — Якщо бути точною, то серед нас є кілька робітниць віком побільше дівочого, але то одиниці.

Віра Василівна — ветеран вузівської їдальні. П'ять днів тому минуло рівно двадцять років, як вона, дійсно, вірою і правдою служить студентській громадській організації.

І хай не запідозрять мене у ювілейних, величальних перебільшеннях, як годиться, у таких випадках, але прошу зважити лише на одну обставину. Чи часто хто з нас зустрічав кухарів від громадського харчування, нагороджених орде-

знаком трудової відзнаки не роки, а десятиріччя щоденної, копійної, часто виснажливої (згадайте кіптяві, підсліпуваті, наповнені їдкою парю і чадом, наші недавні пори кухні), повторюю, виснажливої, нерідко і безвдячної праці.

— Це зараз маємо просторий, з відмінною вентиляцією і обладнанням кухонний цех. Не нафтові форсунки, як колись, а електроплити, частина робіт механізована, — задумливо ділиться спогадами Віра Василівна.

Роки сумління завжди мають рівноцінний баланс. У Кучальської він спресований у багатий виробничий досвід, глибокі кулінарні знання, майстрівність. Її шлях, як професіонала — від учениці Тернопільського профтехучилища до випускниці Вінницького торговельно-економічного інституту. Звідси ще одне, далеко не риторичне запитання: «Чи відшукаєте ви сьогодні у звичайних громадських їдальнях зав. виробництвом з дипломом економіста вищої кваліфікації?»

В конторах, на базах вони, в пригрітих, теплих містечках. Боронь боже, тушкувати те м'ясо, ліпити ті вареники, очищати ту картоплю, стояти впродовж багатьох годин біля розпеченої плити. Хоч і зав, хоч і дипломований, але Вірі Василівні часто доводиться займатися і такою прозаїчною роботою. Це поряд з організацією харчового конвейеру, зваженням і продуманим складанням меню, своєчасною доставкою необхідних для нього продуктів, їх надійним зберіганням, обліком і т. д.

Того надвечір'я, коли я бесідував з Кучальською, з поміж кухарів залишилось кілька, решта розійшлися по домівках, години свої віддали. А ось Віра Василівна заходила ще

як правило, технікум або училище громадського харчування, тобто, не практики, а спеціалісти зі стажем по 4—5 років, а, значить, — з досвідом. Звідси і покажники.

Вони нині такі. По-перше, їдальня з буфетами перейшла на господарський цех. Крок вперед зроблено вагомий, що й дало за минулий рік на двадцять процентів більше товарообігу. В зростанні його багато значила допомога керівника дирекції № 8 Н. В. Оболенік, яка, завдяки своїй підприємливості, ініціативності забезпечує їдальню поширеним асортиментом продуктів, особливо м'ясних, причому в достатній кількості, що у наш час ой як нелегко.

Відтак, кухня зараз виготовляє не одну, а 5—6 м'ясних страв. Загалом від харчоблоку на прилавки буфетів надходить близько тридцяти різних, переважно, калорійних, страв. Прейскурантом передбачено лише двадцять.

І все це справа рук і вміння, старанності таких, як адміністратора Валентина Тарануха, Світлани Тюняєвої, Лариси Мельник, Людси Петрук (вона ж комсорг їдальні), Раїси Епик, Катерини Голубович, Марії Гончарук, їх подруг, які під наглядом і за порадами досвідченого кухара Ольги Яковлевої і зав. виробництвом обідів Марії Паламарчук готують, а потім комплектують у порції згадані вище кілька десятків різних, в тому числі дієтичних смачних страв.

Тут пишуться своїми майстринями від кулінарії. Погодьтесь, не так вже й просто завоювати друге місце на обласному конкурсі молодих кухарів. А саме з таким призом поведнувшись з нього Олена Гнидюк, Лариса Гогус, Жанна Фисько.

Б. ДЯКОНОВ.

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.

ТВОРЧИСТЬ ДІТЕЙ

Малюнок «Лека на даху», якого ви бачите на цій сторінці, належить пензлю Оленки Рудик, котра навчається в клубній іЗОСТУДІ нашого інституту, а вірша «Мамонти» приніс до редакції доцент В. П. Кожем'яко. Він належить перу його 8-річної доньки.

МАМОНТИ

Вымерли гиганты,
Кто их поймет?
Отпечатки лап
История найдет.
Кости их в музее,
Шкура на анализе.
Но, а кто самих
Их найдет?
Кто их убил
И кости потрошил?
Да неужто дикари?
Если шкуру пуля
Не пробьет?
Люди? Климат?
Вымерли гиганты,
Кто их поймет?

Оксана КОЖЕМ'ЯКО

